

[Harald Nielsen.]

tanke, at jordbrugerhvervet, der trods alt stadig er en dominerende faktor i vort lands økonomi, bliver stedbarn, når regeringen mener at kunne spise landbrug, skovbrug og gartneri af med 60 mill. kr. til en midlertidig og efter min mening slet ikke tidsvarende udbygning og modernisering af den højere undervisnings- og forskningsanstalt, som disse erhverv især skal støtte sig til.

Vi kan også sammenligne med, hvad man foretager sig på dette område i et land som Holland — utvivlsomt vor dygtigste og farligste konkurrent i Europa på landbrugets felt. Efter hvad der er oplyst over for mig, har man planer om at foretage en udvidelse af den hollandske landbohøjskole, så der bliver plads til dobbelt så mange elever, som man har nu. Der synes man altså ikke at dele den opfattelse, som den socialdemokratiske ordfører gav udtryk for, at det var tvivlsomt, om der i fremtiden ville komme nogen stærkt øget tilgang til en undervisnings- og forskningsanstalt af netop denne karakter. Hollænderne har altså planer om store udvidelser, og deres skole kan ingenlunde, som den er før denne udvidelse, karakteriseres som værende af ringere standard end vor. Alligevel mener vi her i landet at kunne klare os igennem med en midlertidig løsning til 60 mill. kr. Sammenligninger fra ét land til et andet skal ganske vist altid foretages med et vist forbehold, og jeg har ikke fremdraget de hollandske planer, fordi jeg vil forlange, at vi skal gøre nøjagtig som hollænderne; jeg har gjort det for at henlede den højtærede ministers opmærksomhed på, at også ved en sammenligning udadtil synes det, som om vi ikke helt følger med, hvis vi slår os til tåls med en midlertidig løsning.

Nu har jeg naturligvis bemærket den grundelse, den højtærede minister giver for den retræte, han foretager i denne sag. Han siger, at det sker for at imødekomme ønsket om ikke fortsat at koncentrere al undervisning og forskning i København og dermed afskære muligheden for, at en

ny skole senere kan vokse op andetsteds i landet. Med andre ord: ministeren nøjes med en midlertidig løsning i København for ikke at foregribe begivenhedernes videre udvikling. Undskyld, at jeg siger det, højtærede landbrugsminister, men den forklaring tror jeg ikke rigtig på.

Har vi først vedtaget den midlertidige ordning, vi i dag behandler, fanger bordet. Så kan man være temmelig vis på, at det ikke varer længe, før vi bliver præsenteret for nye krav om yderligere udbygning på Frederiksberg, og så opnår den højtærede minister ved en omgående bevægelse det, han hele tiden har sigtet imod og ikke har kunnet komme igennem med ved et frontalt angreb, nemlig skolens forbliven på Frederiksberg, hvad vi er mange der mener slet ikke er nogen tidsvarende og saglig rigtig løsning.

Den her fremførte betragtning er heller ikke uden hold i bemærkningerne til den højtærede ministers forslag, for her hedder det, at detailprojekter endnu ikke foreligger. Det er altså kun en skitse, vi behandler, noget, vi i virkeligheden ikke ved hvad er, når det endelig kommer til fuld udformning. Det er derfor vigtigt at holde mulighederne åbne for ændringer i byggeperioden, siger ministeren. Ja, jeg tvivler ikke om, at de ændringer nok skal komme, og jeg tvivler ikke om, at vedtager vi det foreliggende lovforslag, har vi lang tid fremover afskåret os fra at få den efter min mening eneste sagligt forsvarlige løsning af landbohøjskolens forhold, nemlig en samlet udflytning til frie, landlige omgivelser, hvor der er rigelig plads også for fremtidige udvidelser.

Jeg ser nok i bemærkningerne til lovforslaget, at det siges, at sagkundskaben stort set er enig om, at en flytning af skolen vil give forskningen og dermed skolen ringere vilkår at arbejde under. Denne udtalelse forundrer mig, for vi, der sad i udvalget vedrørende den højtærede ministers første forslag, fik unægtelig en helt anden opfattelse af sagkundskabens stilling, og det er vist derfor nødvendigt, at jeg går lidt nær-